

**Фани
Цуракова**

Бебетата на Писана

Нарисува Зора Янзева

ГЕЯ НМБ-
РИС

Фани Цуракова

Бебетата на Писана

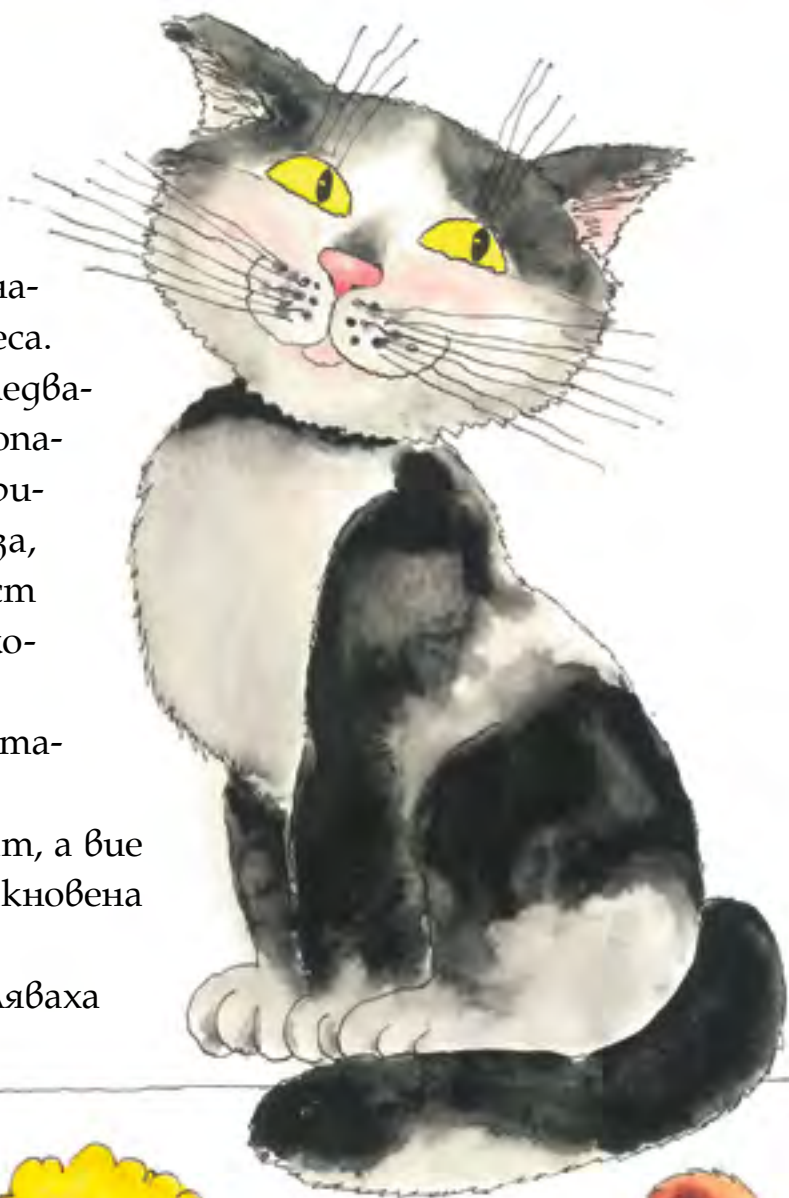

Това е Писана. Сама дойде в нашия двор. Ванчо веднага я хареса. Мама малко по-късно. А на следващия ден ѝ даде хапче. Върху опаковката на хапчето бяха изрисувани куче и коте. Мама каза, че така вече нямало опасност Ванчо да се разболее от някоя котешка болест.

А Тамко непрекъснато повтаряше:

– Хората какви котки имат, а вие се грижите за една най-най-обикновена Писана.

Писана и Ванчо се забавляваха чудесно.

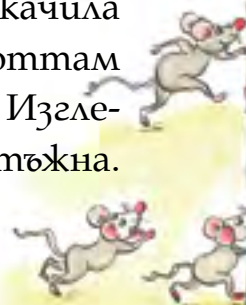
Но един ден направиха сто бели
и Тамко каза, че Писана ще живее на
двора. Както гълъбите и Мечо.

– Ще простине – ваикаше се
Мама.

– Ще ни изядат мишките – от-
говаряше Тамко и показваше пътя
на Писана към мазето.

Неприятностите на Тамко
не свършваха.

Един ден Ванчо помисли, че
Писана страда от болки в коре-
ма или главата. Беше се покачила
на вишната и мяукаше оттам
така, че се чуваше на далеч. Изгле-
ждаше тъжна.

маю

маю

маю

Тогава отнякъде се появи Сивчо. Изглеждаше добър. Освен това Сивчо имаше красива, дълго козина със сив цвят. А как важно вървеше! Колко големи бяха лапите му!

На плача на Писана се отзова и съседския котарак Топси. Изглежда на Сивчо това не му хареса. Накрая Топси избяга в храстите. Сивчо прилекна до Писана и на котешкия си език започна да ѝ обяснява колко щастлив ще бъде ако тя му стане съпруга.

– Сватбите на котките са малко шумни – каза Мама привечер.

– И продължават доста дълго – добави Тамко.

След няколко дни Сивчо си отиде. Но Писана не изглеждаше разстроена. Напротив – по цял ден се катереше по дърветата и гонеше косовете.

Ванчо забеляза, че Писана е напълняла. Пълнееше все повече и повече.

Мама обясни,
че това е заради бе-
бетата в корема ѝ.
Татко добави: „Когато
котенцата се родят, ще
стане нещо много лошо“.

Тоѝ все се страхуваше, че някой ще напа-
кости на гълъбите му.

Писана продължаваше да пълнее.
Татко каза, че това все пак не можело
до продължи повече от два месеца. А
Мама въздъхна: „Ех, че бързо растат ко-
тешките бебета!“

Изглежда бебетата на Писана
бяха много весели и игриви. Щом
тя се изтегнеше на слънце те за-
почваха да се боричкат в корема ѝ.

Това не винаги ѝ беше приятно, защото от време на време из-
правяше глава и казваше на корема си:

– Мъ-р-р-р...

Но бебетата явно не разби-
раха от добра дума.

– А на тях не им ли е много
тъсно и тъмно вътре? – попита
Ванчо.

– Напротив, бебетата на Пи-
сана се чувстват отлично – от-
върна Тамко – подредени са ето
така, като в отделни къщички.
А не им е тъмно, защото те все
още не виждат. Очичките им
са затворени. Пък и да виждаха,
нали знаеш, котараците не се
страхуват от тъмно.

Колко много вода има около
всяко бебе!

– Да, плува в нея и чрез пъпчето си получава колкото си иска храна от мама Писана. Тя затова е толкова лакома напоследък, нали и котенцата трябва да са сити!

Писана проявяваше голям интерес към гардероба и раклата. Мъркаше и все нещо проверяваше там.

Веднџж Мама каза на Ванчо да прибере одеялото в раклата. Ванчо надникна вџтре и какво да види! Писана, а око-ло нея едни мџнички, мџнички като мишлета и даже още по-мџнички, шаваџи неџиџа!

– Писана си има бебета! – зарадџа се Мама.

Писана се беше изтегнала на дџното на раклата и мџрмореше лекиџко, лекиџко, както Ванчо никога не я беше чувал да мџрмори. Междџ лапите ѝ имаше едно от онези мџнички неџиџа, џялото на бели и сиви петна. Писана го миеше с език.

Мама взе едно от котенцата.

– То си е загубило връвчицата на пъпчето! – извика Ванчо.

– Не я е загубило – отвърна Мама – Писана я е изяла, така правят котките, след като родят котенцата. Пък и на него тази връвчица вече не му трябва, нали вече ще се храни през устата.

Мама и Тамко спореха. Накрая Мама се съгласи, отиде на пазара и купи панер. После го застла с бебешка пелена останала от времето, когато Ванчо е бил съвсем малък, и пренесе в панера бебетата. Писана сама се вмъкна в него.

Писана хѐкаше ако Тамко или Ванчо се опитаха да погледят котенцата. Само с Мама изглежда бяха истински приятелки, защото, когато в стаята нямаше никой, Мама отиваше до панера, говореше на Писана колко са прекрасни бебетата ѝ, а Писана отвърщаше:

– Мър, мър, мау
– което не казваше на никой друг.

След една седмица можеше добре да се види, че едно от котенцата прилича на татко Сивчо, второто на Сивчо и Писаната, третото – на Писана, а четвъртото беше съвсем черно. Понякога на Ванчо му беше трудно да разбере къде точно в това кълбо се намира Черньо.

Писана имаше много работа. Къпеше и четирите бебета от ушите до опашката. Мама казваше, че Писана хем почиства котенцата, хем ги масажира, за да не ги болят коремчетата.

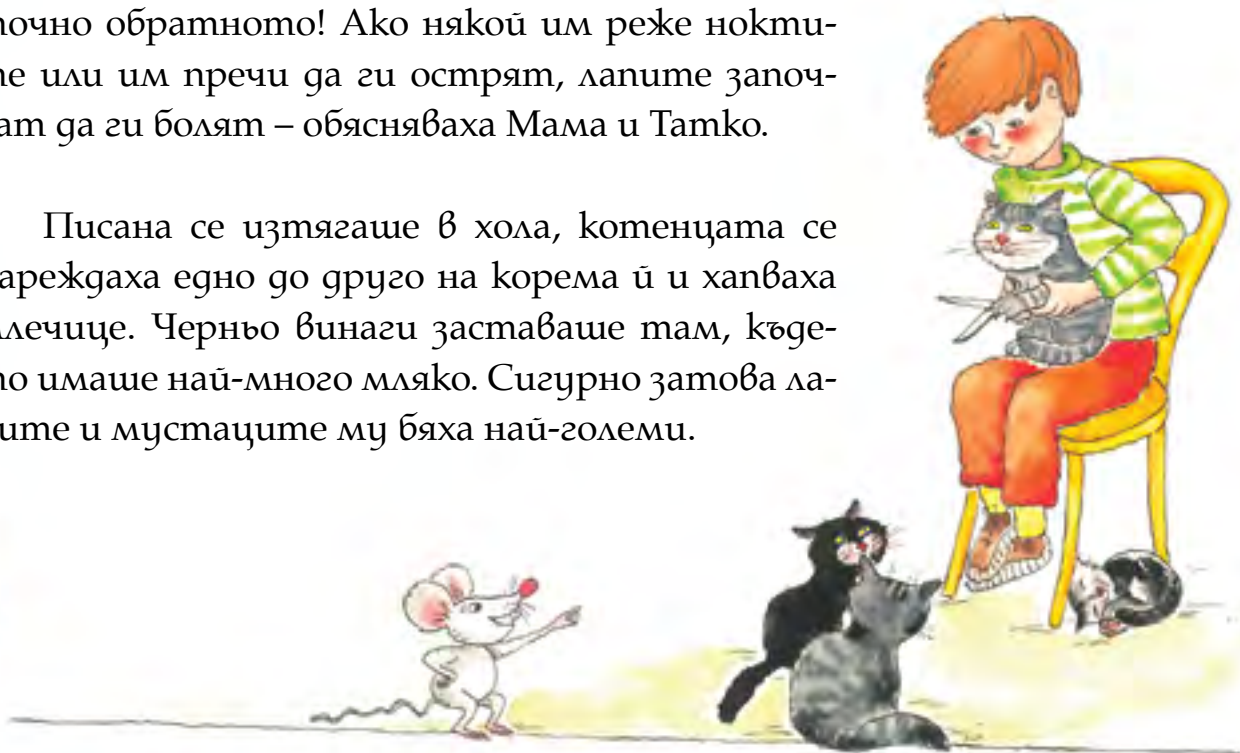
Татко нарисува езика на Писана. Ето с тези иглички тя решила бебетата си!

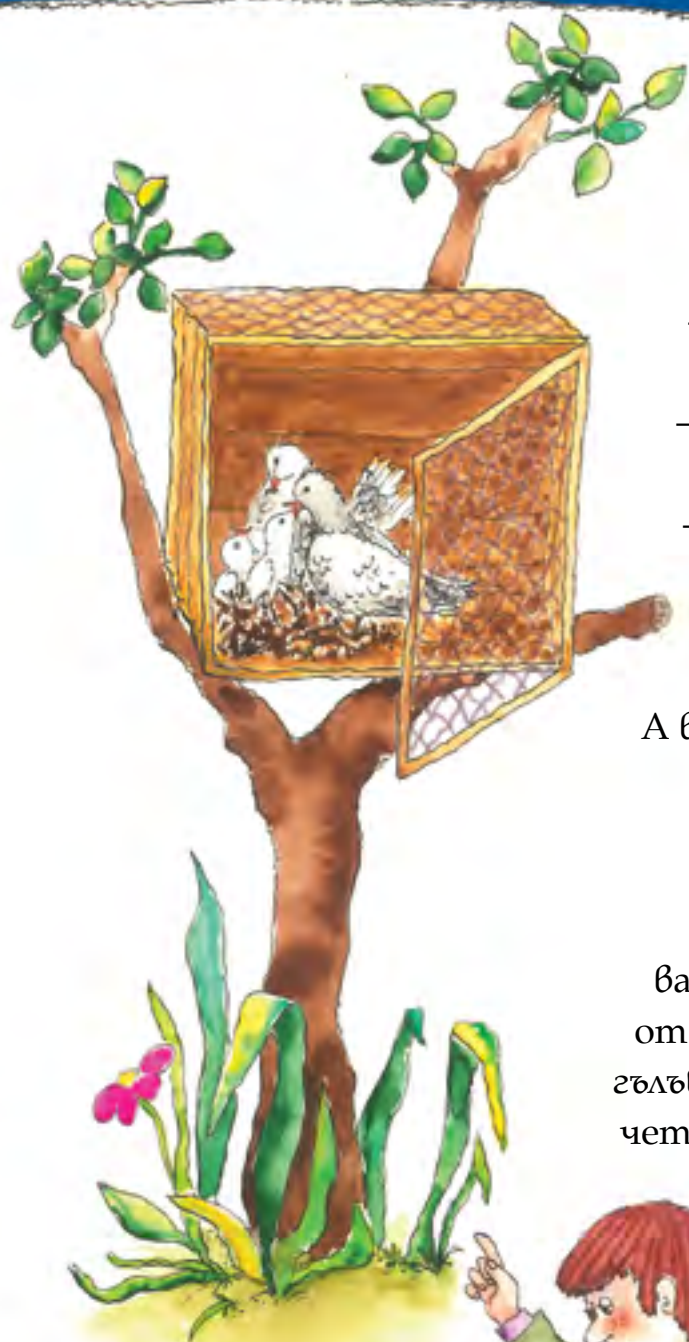

– Защо режете само моите нокти, ноктите на бебетата на Писана не ги режете?! – оплакваше се Ванчо.

– Защото хората се разболяват, когато имат дълги, мръсни нокти, а при котките е точно обратното! Ако някой им реже ноктите или им пречи да ги острят, лапите започват да ги болят – обясняваха Мама и Татко.

Писана се изтягаше в хола, котенцата се нареждаха едно до друго на корема ѝ и хапваха млечице. Черньо винаги заставаеше там, където имаше най-много мляко. Сигурно затова лапите и мустаците му бяха най-големи.

– Откъде Писана взима млякото? –

попита Ванчо

– Намира го в месото, което ѝ дава-
ме, в супата, дори в тревичките.

– А защо просто не ѝ купите мляко
от магазина?

– Защото млякото от магазина
е за големите деца и възрастните.
А всички бебета са най-весели, когато
пият мляко от майките си.

– А гълъбите защо тогава не пият
мляко?! – попита Ванчо.

– Пият! – зарадва се Татко, че ста-
ва дума за гълъбите му. – При това и
от майка си и от татко си! Големите
гълъби ядат зърна, смилат ги в стомах-
четата си на кашичка, която малките
взимат от човките им. Ето така!

Цялата тази работа с панера в хола започна да не се харесва на Татко. Че даже и на Мама. Само Писана беше на мнение, че всичко е наред.

Затова поставиха панера, заедно с обитателите му в мазето.

Но Писана предпочиташе хола. И не ѝ трябваше бебешка количка.

Писана извеждаше бебетата си на разходка само привечер. Мърмореше сърдито ако някое отидеше по-далеч от вишната. А ушитейне-прекъснато, непрекъснато се мърдаха насам-натам да не би да дойде някое съседско куче.

Мечо реши да поздрави приятелката си още първия ден. Но Писана никак не се зарадва. И сега, ако дойдете в къщи, ще видите колко дълбоко го издраска по муцуната.

Сивчо се появи веднъж-два пъти, но не обърна внимание на бебетата. Тамко каза, че при котките било така – само майките се грижели за малките. За разлика от гълъбите. Там и таткото и майката мътят яйцата, после заедно хранят гълъбчетата и ги топят. А пък имало някакви риби, при които само бащата се интересувал от децата си!

В края на лятото градината ни изглеждаше ето така! Тамко се опитваше да убеди всеки гост колко е хубаво да има котка вкъщи. Ако минете край нас, ще ви подарим коте. Даже и име ще му измислим заедно!

Фани Цуракова
Бебетата на Писана
Илюстрации Зора Янзева

*Българска. Първо издание.
Формат 210 x 285 мм
Печатни коли 2
ISBN 978-940-300-183-5
Печатница*

*Издателство „Гей-Либрис“
www.gealibris.com
book@gealibris.com*

Цена 5,90 лв.

